కథా కౌముది

ఒకే కథ - ఎన్నో ముఖాలు

గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ కథ నేపథ్యం

చాలాకాలం క్రిందట ప్రఖ్యాత నవలా రచయిత జెఫ్రీ ఆర్చర్ కథ చదివాను. పేరు 'వన్ మాన్స్ మీట్..' కొత్తగా, గొప్పగా, వింతగా కనిపించింది. ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణంలో సమయానికి శ్రీకృష్ణుని సహకారం ఆమెకి అందకపోతే ఏం జరిగేది? హిట్లర్ సైన్యాలు భయంకరమైన మంచు తుఫానులో స్టాలిన్ గ్రాడ్ చేరగలిగితే, ఎన్.టి.ఆర్ మరో ఆరునెలలు జీవించగలిగితే? ఇవన్నీ కొత్తకోణాలను ఆవిష్కరించగల ఆలోచనలు.

వెంటనే నా మనస్సులో ఒక ప్రాధమికమైన **Premise** *మెరిసింది. కథనంలో ఉత్సాహాన్ని కలిగించే విషయాలు రెండే రెండు - భయం లేక హింస, సెక్స్. ప్రస్తుతం ప్రపంచమంతా స్వైర విహారం చేస్తున్న ప్రతీ హాలీవుడ్ కథకీ పెట్టుబడి తుపాకీ. 'సౌండ్ ఆఫ్ మ్యూజిక్'లూ, 'బోయింగ్ బోయింగ్'లూ వెనుకబడిపోయాయి. ఇది విసుగు కలిగించే పునరుక్తి. నేను సెక్స్‌ని ఆయుధం చేసుకున్నాను. సెక్స్ ఏకాంతంలో ఏ కారణానికి లొంగని విచిత్రమైన అర. ఉత్సుకత రేపే చోట ఈ కథని ఆపి - దీనికి నాలుగురకాలయిన 'ముగింపు'లను జతచేస్తే? అదీ ఈ కథ.*

'స్వాతి' సంపాదకులు వారి సౌకర్యం మేరకు కథని కుదించారు. ఈ కథకి అది ఒక్కటే ముగింపు అయితే నేను రాసేవాడిని కాదు. ఇప్పుడు మీరు నాలుగు రకాలయిన 'ముగింపు'లను చదవబోతున్నారు. కథలో ఒక్క పాత్రీకరణలో మార్పు ఆ కథను ఎంత విభిన్నంగా చూపగలదో నిరూపించ గలిగే 'గొలుసు' ఇది.

జెఫ్రీ ఆర్చర్ కథకీ దీనికీ బొత్తిగా సామ్యం లేదు. ఆ కథ శిల్పం దీనికి స్ఫూర్తి. అంతవరకే.

రచయిత.

ఒకే కథ - ఎన్నో ముఖాలు

రైలు కదిలింది. కదులుతూనే వేగం పుంజుకుంది. అప్పుడు చూశాను. రైలు కదలడం నాలాగే ఆలశ్యంగా గమనించిన ఆమె పరుగున కంపార్టుమెంటులోకి దూకబోయింది. చీర కుచ్చిళ్ళు అడ్డంపడ్డాయి. ఆవిడ ఇప్పుడు ఎక్కడికి వెళ్తోందో తెలుస్తోంది. మరో క్షణంలో ఫ్లాట్‌ఫారంకీ రైలుకీ మధ్య ఉన్న చోట ఇరుక్కుంటోంది. ప్రయత్నించి చేసిన పనికాదు. ఒక్క దూకులో ఆమె మీద పడ్డాను.

కుడిచెయ్యి, నడుం దొరికింది. గట్టిగా శరీరాన్ని గాలిలోకి ఎత్తి కంపార్టుమెంటులో దూకాను. ఆనాటికి ఆ అదృష్టం మా యిద్దరిదీ. కంపార్టుమెంటు అంచుకి వచ్చాం. రైలుతో పరిగెత్తుతున్న ఎర్ర మైసయ్య చెనక్కాయల బస్తా కంపార్టుమెంటు లోపలికి విసిరేశాడు. బస్తా పెద్దది కాదు. కానీ రైలు వేగం, విసిరిన వేగం, ఆతృత అన్నీ కలిసి ఆ బస్తాను తుపాకీని చేశాయి. అంచున ఉన్న మా యిద్దరి శరీరాలనీ ఆ బస్తా లోపలికి గిరాటేసింది. ఇద్దరం కింద పడ్డాం ఒకరిమీద ఒకరం. ఇదంతా అనుకోకుండా జరిగింది - క్షణంలో.

భయంతో నన్ను కరుచుకుని ఆవిడ ఏడుస్తోంది. ఒక్క క్షణంలో మృత్యువునుంచి తప్పించుకున్న విషయం ఆవిడకి ఇప్పుడిప్పుడే అర్థమవుతోంది ఆమె ముఖంలో షాక్. చాలా విచిత్రంగా నా ముఖంలోనూ షాక్. ఎందుకని? చాలాసేపటికి కానీ అర్థంకాలేదు. ఈ పరుగులో గుంజాటనలో బస్తా విసురులో ఆమె వక్షోజాలు బలంగా నన్ను గుచ్చుకున్నాయి. నేనూ వణికాను.

అప్పటికి సాయంకాలం అయిదున్నర. రైలెక్కాక టీ తాగాలన్న ఆలోచన ఆమెకి వచ్చిందట. అదిన్నీ అరుస్తూ వెళ్తున్న కుర్రాడు దాటిపోయాక. రైలు దిగింది. టీ దాటిపోయింది. రైలు కదిలిపోయింది. అదీ పరిస్థితి.

ఒకరిని చావు వణికించింది. మరొకరిని కోరిక వణికించింది. నిజానికి కోరిక కాదు. కోరికకి ఆలంబన. మామూలుగా రైలు ఎక్కివుంటే ఆ అమ్మాయిని చూసేవాడిని కాను. ఇది కేవల 42 సంవత్సరాల కిందటిమాట. గుంతకల్లువేపు తిరిగే రైళ్ళలో ఆ రోజుల్లో స్లీపరు పెట్టెల్లో ఒక మూలకి కేవలం ఆడవాళ్ళకే ప్రత్యేకించిన కేబిన్ ఉండేది. కనీసం గుంతకల్లు, హుబ్లీ, గుత్తి ప్రాంతాలవేపు తిరిగే రైళ్ళమాట. ఈవిడ ఆ కేబిన్‌లో ఉంది. గుంతకల్లులో రైలు బయలుదేరేటప్పటికి పెట్టెలో ఆనాడు నలుగురయిదుగురే ఉన్నారు. ఆ అమ్మాయి ఆడవాళ్ళ కేబిన్‌లో ఒక్కరే ఉంది. ఈ లైనులో ఆ రోజుల్లో రద్దీ తక్కువ. ఆనాడు ఎందుకో మరీ తక్కువగా ఉంది.

రైలు గుత్తి చేరేటప్పటికి ఉద్రేకం సర్దుకుంది. ఈసారి రైలు దిగి ఆమె అడక్కుండానే ప్లాట్‌ఫారం మీదనుంచే టీ కప్పు అందించాను. మనస్ఫూర్తిగా అందుకుంది. ఆమె ముఖంలో కొంతకాలం కిందటి భయం పోయి కృతజ్ఞత కనిపించింది. అప్పుడు ఆ అమ్మాయిని తేరిపార చూశాను. నిజానికి చిన్నపిల్లేం కాదు. తేలిగ్గా 27-28 ఏళ్ళు ఉంటాయి. కాని వయస్సుని ధిక్కరించే శరీరం. ఆ విషయం ఇప్పుడు గుర్తించినది కాదు. ఫ్లాట్‌ఫారం మీదకి తలమాత్రమే కనిపిస్తోంది. అయితే శరీరం ఇందాకటి నా అనుభవం చెప్పిన విషయం. ఆమె అందకత్తెకూడా కాదు. కానీ కళ్ళు దూసుకుని చూసేవి. నవ్వులో చిన్న విచిత్రం ఉంది. రెండు పెదవులూ బయటికి విచ్చుకుంటాయి. చిన్న అమాయకత్వం, నిజాయితీ ఆ నవ్వులో కనిపిస్తుంది.

రైలు వేగం పుంజుకున్నాక ఆలోచనలు, ఆ చిన్న మహిళల పెట్టెలో ఏకాంతంగా కూర్చున్న వ్యక్తి వేపే పరుగులు తీశాయి. కంపార్టుమెంటు దాదాపు ఖాళీ. టీటీయీ వచ్చి తీరికగా కూర్చున్న నన్ను చూసి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. టిక్కెట్టు అడగలేదు సిగరెట్టు అడిగాడు. అలవాటు లేదన్నాను. టిక్కెట్టు లేదన్నంతగా నిరుత్సాహపడ్డాడు. లేచి వెళ్ళబోతున్న ఆయన్ని అడిగాను. ఎందుకివాళ బొత్తిగా రద్దిలేదు? అని. వెళ్తూ వెళ్తూ 'బక్రిద్' అన్నాడు. ముస్లింలకు బక్రిద్ చాలా పవిత్రమైన పండగ. ప్రయాణాలు చెయ్యకుండా ఇళ్ళల్లో పండగ చేసుకుంటారేమో. అయితే ఈ లైను అంతా ముస్లింలే ఉండరుకదా?

క్షణాలు గడిచేకొద్దీ ఆలోచనలు ఆ అమ్మాయివేపు ప్రయాణం చేస్తున్నాయి. వెళ్ళి ఆ పెట్టె తలుపు తీశాను. చటుక్కున నన్ను చూసింది. చూసినందుకు ఆశ్చర్యపడలేదు. కాగా రావడం ఆలశ్యం చేసినందుకు ఆతృత పడినట్టు కనిపించింది. ఎలా తెలిసింది? వెంటనే తను జరిగి నాకు చోటిచ్చింది. ఎదురుగా కూర్చోవచ్చుకదా? కానీ అమ్మాయి తనపక్కకి ఆహ్వానించడం శుభసూచకం. దేనికి?

కాస్సేపే నిశ్శబ్దం. నా చేతిమీద చెయ్యివేసి 'టాంక్స్' అంది. అప్పుడు అర్థమయింది ఆవిడ బొత్తిగా చదువుకోలేదని. కానీ కళ్ళల్లో కృతజ్ఞతకి మించిన ఉత్తేజం తెలిసింది. ఏమిటది? నా చేతిమీద ఆమె చెయ్యి వణుకుతోంది లేక నా చెయ్యా?

ఇక తట్టుకోలేకపోయాను. ఆమె భుజం మీద చెయ్యివేశాను. ఆమె ఆశ్చర్యపడలేదు. నిజానికి ఎదురు చూస్తున్నట్టు కనిపించింది. ఇదంతా కృతజ్ఞతలో భాగమా? సినిమాల్లో హీరోలు మొదటి కలయికలోనే హీరోయిన్లను ఏదో ప్రమాదం నుంచో, కీడు నుంచో కాపాడుతారు. ఆ వెంటనే రొమాన్సు ప్రారంభమవుతుంది.

"నీ పేరు?"

"చినపాప. అసలు పేరు మహాలక్ష్మి. చిన్నప్పుడు నాకు ఆ మాట సరిగ్గా పలకడానికి వచ్చేదికాదట అందుకని ఎవరడిగినా మా అమ్మ నన్ను పిలిచే పేరునే చెప్పేదాన్ని"

"మరి పెద్దపాప ఎవరు?"

నవ్వింది. అప్పుడే తెలిసింది. పెదాలు బయటికి విచ్చుకుని నోరు ప్రత్యేకంగా కనిపించడం. "ఎవరూ లేరు. నేను ముద్దుగా ఉన్నానని మా అయ్య నన్ను చినపాప అని ముద్దాడేవాడట అందరికీ చినపాపని అయిపోయాను"

వెంటనే ఓ తొందరమాట అనుకోకుండా అన్నాను: "ఇప్పుడూ ముద్దొస్తున్నావు"

పగలబడి నవ్వింది. అప్పుడు తెలిసింది. ఆమెలో మరొక అందం - కుడి చివర ఊడిన పన్ను ఖాళీ. ఇది అందం ఎలా అవుతుంది? ఏమో? అది చెప్పడానికి చినపాపని చూడాలి.

నా చెయ్యి తీసుకుని తన జాకెట్టు మీద పెట్టుకుంది. ఈసారి నేను వణికిపోయాను. కంపార్టుమెంటులో ఇద్దరం కలిసి పడిన సంఘటనలో ఆతృత ఉంది. ప్రాణ భయం ఉంది. మించి అసంకల్పితమైన reflex మాత్రమే ఉంది. ఇప్పుడిది తెలిసిన అనుభవం. శరీరం వేడెక్కిన క్షణం. చెమట పట్టింది. ఇప్పుడు ఏం జరుగుతుంది?

మా యిద్దరికీ తెలియని విషయం ఏమిటంటే అంతకు కొన్ని క్షణాల క్రితమే రైలు స్టేషన్లో ఆగింది. భళ్ళున ఈ లేడీస్ పెట్టె తలుపు తెరుచుకుంది. 'భళ్ళున' అన్నమాట ముఖ్యం. కొత్తగా ఎవరయినా ప్రయాణీకులు వచ్చారేమో. ఆమె జాకెట్టుమీద చెయ్యిని చటుక్కున తీసేశాను. పెట్టెలోకి ప్రయాణీకులు ఎవరూ రాలేదు. కేవలం టీటీయీ వచ్చాడు. అతని ముఖంలో చిన్న చిరునవ్వు. మగాళ్ళకి మాత్రమే ప్రత్యేకమైన నవ్వు. "నాకు తెలుసులే!" అన్న బెళ్ళింపు అందులో ఉంది.

అమ్మాయితో అన్నాడు: "ఎక్కడికి?"

"పొన్నూరు"

"ఇది గుంటూరు దాకే పోతుంది"

"అక్కడ బండి మారుతాను"

టిక్కెట్టు అడగలేదు. మా ఏకాంతాన్ని చెడగొట్టగలిగినందుకు తృప్తిపడ్డాడు. బయటికి వెళ్తూ తలుపు దగ్గర ఆగి "తలుపు వేసుకోండి" అన్నాడు.

"గుంతకల్లు ఎందుకు వచ్చావు?"

"కసాపురంలో మా అమ్మమ్మ ఉంది. ఒళ్ళు బాగులేదు. చూసిపోదామని వచ్చాను."

"పొన్నూరులో ఎవరున్నారు?"

"మా అమ్మ"

"నాన్న?"

"లేడు"

"పోయాడా?"

"పారిపోయాడు"

ఇప్పుడు జాలి చూపించాలా? కారణం అడగాలా? ఎప్పుడు - అనాలా?

"నేను టైలరింగు చేస్తాను. పొన్నూరులో జంపరుకుట్టుకి చినపాపదే పేరు" అంటూ చీరకొంగు తప్పించి జాకెట్టుని గర్వంగా చూపించింది. కాని కనిపించినవి - రెండు. చినపాప జంపరుకుట్టుకాదు పొడుచుకుని వచ్చిన వక్షోజాలు. చక్కగా, ఏపుగా పెరిగిన శరీరం. ఆ 'ఏపు'ని గుర్తుపట్టగల ఆమె గర్వం. వాటిని చూసి ఎదుటి వ్యక్తి తలకిందులౌతున్నాడని ఆమెకి తెలుసు. ఆమెకి తెలుసునని నాకూ అర్థమౌతోంది.

చిలిపిగా చూస్తోంది. చాలాసేపటి వరకూ మాటరాలేదు. స్త్రీలో కోరిక తొందరపెడితే మగాడు తడబడతాడు. ఎందుకని? 'సిగ్గు' అనే ముసుగు ఆ రుచిని మరింత పెంచుతుంది కనుక. అయితే ఒక్కచోటే దానికి శలవు పడకగదిలో. ఇది పడకగది కాదు.

"నిన్ను ముద్దుపెట్టుకోనా?" అన్నాను.

"అడగాలా?" అని ముందుకు జరిగింది. నవ్వినప్పుడు ఆమె పెదాలు బయటికి విచ్చుకోవడంలో 'సెక్స్'కీ ప్రమేయం ఉన్నదని ఇప్పుడనిపించింది. ఆమె పెదాలు దగ్గరకు జరిగిన నా పెదాలను ఆక్రమించుకున్నాయి. 'కోరిక' నాకు తెలియకుండానే ఆమె చెప్పుచేతల్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

తర్వాత ఏం జరిగేది? ఫ్రాయిడ్, హావ్‌లాక్ ఎల్లిస్ తల బద్దలు కొట్టుకున్నా తేలేదికాదు. కాని ఆ క్షణంలో రైలు ఆగి మా పెట్టె సరిగ్గా స్టేషన్లో రద్దీగా ఉన్న చోట నిలిచింది. ఈ రోజుల్లోలాగా గాజు అద్దాల కిటికీలు కావు. ఊచలు లేని మాములు కిటికీలు. చటుక్కున నేను వెనక్కి జరిగాను. ఆమె పక్కున నవ్వింది. ఆ నవ్వుకి అర్థం చేతిలో పెట్టిన తాయిలాన్ని అందుకోలేని పసివాడని చూసినప్పటి చిలిపితనం.

మాటలు రాని నిశ్శబ్దమది. టీ, బిస్కట్టులు, కూల్ డ్రింకులవాళ్ళు కిటికీలోంచి తలదూర్చి పలకరించి వెళ్తున్నారు.

"మీరేం చేస్తారు?" అంది - ఇప్పటికి.

చెప్పాలని నోరు తెరిచి, అంతలో ఆగి - "ఏం చేస్తానో చెప్పుకోచూద్దాం" అన్నాను.

అలవాటయిన, చిక్కని నవ్వు నవ్వుతోంది. "అమ్మాయిల్ని ముద్దు పెట్టుకుంటూంటారా?"

చదువుకీ, instinct కీ సంబంధంలేదు. అనుభూతికి అధ్యక్షత వహించడంలో ఏనాడయినా స్త్రీకి రెండు మూడు మాస్టర్ డిగ్రీలు ఉన్నాయి. కోరికను సమాధాన పరచడంలో, మమకారాన్ని మాతృత్వానికి మలచడంలో. సృష్టిలో స్త్రీని దాటి నిలవగల శక్తిలేదు. Womanhood and motherhood are the ultimate conquests of woman.

"విజయవాడ గవర్నరు పేటలో ఒక హోటల్లో ఛెఫ్‌ని" ఛెఫ్ అన్నమాట నేను వెతుక్కున్నది. ఆ రోజుల్లో విజయవాడలో కనీసం ఆ ప్రాంతంలో స్టార్ హోటళ్ళు లేవు. ఛెఫ్ అన్నమాట చాలామందికి తెలీదు. నేను వెదుక్కుని నా వృత్తికి గౌరవాన్ని పొదగడానికి తెచ్చిపెట్టుకున్నమాట. చుట్టుపక్కలవాళ్ళు, హోటల్లో పనిచేసేవాళ్ళూ పిలిచేది 'మాస్టర్' అని.

"ఛెఫ్ అంటే?"

నాకు అర్థమయింది - ఆమెకి అర్థంకాని మాట చెప్పానని. ఇప్పుడిక విజయవాడ స్థాయికంటే కిందకి రాకపోతే ఆమెకి అర్థంకాదు. "హోటల్లో వంటలు చేస్తాను" అన్నాను అలా చెప్తున్నందుకే ఇబ్బంది పడుతూ.

నవ్వింది. "నాకంటా బాగా చేస్తారా? నేను రొయ్యల వేపుడు స్పెషల్"

నన్ను మించి గర్వపడే మరో అందం ఆ క్షణంలో ఆమె సొంతం చేసుకుంది. మొదటిది? ఆమె యవ్వనం. మొదటిసారిగా ఆమె ముందు ఓడిపోవడానికి సిగ్గుపడలేదు. నన్ను అర్థం చేసుకున్నట్టుంది. నా భుజం తట్టి "ఒక్కసారి మీ వంట తినడానికి విజయవాడ వస్తాను" అంది.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. భోజనం మాట. "ఇద్దరికీ భోజనం చెప్పి వస్తాను" అని లేవబోయాను. నన్ను భుజం పట్టుకు లాగి కూర్చోపెట్టింది. "ఈ లైనులో భోజనం ఇచ్చే స్టేషన్లు లేవు. మా అమ్మమ్మ పెరుగన్నం, వాము మిరపకాయలు, బిరియానీ ఇచ్చింది. మనిద్దరికీ చాలు" అంది.

మళ్ళీ రైలు కదిలింది. మళ్ళీ ముద్దుపెట్టుకునేదా? ఇలాంటి చర్యలకి ఆవేశం ప్రాతిపదిక. కేవలం ఆలోచన చాలదు.

"మీరెందుకు గుంతకల్లు వచ్చారు?"

"చెనక్కాయ పచ్చడి ఎలా చెయ్యాలో నేర్చుకోడానికి"

ఆపకుండా నవ్వింది. నవ్వుతున్నప్పుడు చీర పైట జారిపోయింది. లేక జారిపోయేలాగా నవ్వుతోందా? బయట అందరికీ వినిపించేలాగా ఉంది ఆ నవ్వు. ఆపడానికి ప్రయత్నించాను. కానీ నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని మరీ నవ్వుతోంది. చేతిని భుజం మీద ఆప్యాయంగా తిప్పుకుంది.

కాస్సేపటికి ఆగి - "ఇంతోటిదానికి ఇంత దూరం రావాలా?" అంది.

చేతివంట కళ కాగలదన్న దృష్టి స్త్రీకి తక్కువ. చిన్నప్పటినుంచీ ఒక 'అలవాటు'లాగ ఆ ప్రక్రియ లొంగిపోతుంది వారికి. జీవితమంతా సాగిపోతుంది. కానీ ప్రపంచంలో గొప్ప వంటవాళ్ళంతా మగవారు. మన సంస్కృతిలో కూడా. వంటకి భీముడిని చెప్తాం. ద్రౌపదిని కాదు. నలుడిని చెప్తాం. దమయంతిని కాదు. ప్రపంచంలో గొప్ప వంటగాళ్ళందరూ మగవాళ్ళే. గార్డె రామ్సే, పాల్ బోకూసే, ఎమిరిల్ లగాస్సీ, ఆంథోనీ బోర్డాయిన్ - ఇలా ఎందరయినా. విజయవాడ వంటవాడికి ఇంత పెద్ద పేర్లు ఎలా తెలుసు? ఓ ఇంగ్లీషు దొరగారు నా చేపల కూరకి మురిసి నా కూరని విదేశీ కూరలతో పోల్చి చెప్పాడు. అప్పుడే ఈ పేర్లు తెలిశాయి. నేను కాగితం మీద వాటిని రాయించుకున్నాను. మరీ గొప్పవారు హోటల్లో దిగినప్పుడు నా తెలివి తేటల్ని ప్రదర్శించడానికి ఆ పేర్లు వాడతాను. అయితే చినపాప ముందు ఎందుకు? ఆమెకి తెలియని గొప్ప ప్రపంచం నాకు తెలుసునని ఊరించడానికి. ఇది హనుమంతుడి కుప్పిగంతు.

చెప్పాను. "రాయలసీమలో చెనక్కాయల పంట ఎక్కువ. చెనక్కాయలతో ఎన్ని రకాల ఐటమ్స్ చెయ్యవచ్చునో చాలామందికి తెలీదు. శాంసన్‌పురంలో మా ఎర్ర మైసయ్య నాయనమ్మ ఉంది. కుంచమ్మ. ఆవిడకి 87 ఏళ్ళు. మైసయ్య ఓసారి విజయవాడ వచ్చి రొట్టెల్లో ఓ విచిత్రమైన కూర పెట్టి నా మతి పోగొట్టాడు. ఏమిరా యిది - అంటే చెప్పడు. బెల్లించి బెల్లించి వాడి నాయనమ్మ చేసిందని చెప్పాడు. అప్పటినుంచీ ఆ 'రుచి' పట్టుకోవాలని తాపత్రయం. ఇన్నాళ్ళకి కుదిరింది"

"ఎలా చేస్తావు ఆ కూర?" దగ్గరకి జరిగింది.

నేను నవ్వాను. "రెండేళ్ళు కష్టపడి ఆర్జించిన విద్య అది. అంత సులువుగా చెప్తానా? విజయవాడ రా. చేసి తినిపిస్తాను" తల్లి కుర్రాడిని బెల్లించినట్టు చూశాను. నా చెయ్యి తీసుకుని తన చేతిలో పెట్టుకుని "ఒట్టు?" అంది.

నేను అనలేదు. ముద్దు పెట్టుకున్నాను.

"ఒకటికాదు. ఆరు రకాల వంటకాలు నేర్పింది ఆవిడ. వాటికి కాస్త పట్నం పద్ధతులు జతచేశానంటే కేవలం చెనక్కాయ వంటకాలు కారణంగా జీతం మరో వెయ్యి పుచ్చుకుంటాను. ధనియాలు, తిరగమోత, ఉల్లిపాయ ముక్కలు వేసిన పచ్చడి మామూలు వంటకం. చెనక్కాయని కచ్చాపచ్చాగా ముక్కలు చేసి ముద్దకాకుండా ఉడికించి మైదాపిండి" ఒక్కసారి వ్యాపార దక్షత ఉన్న వంటవాడినయిపోయాను. ఆమె మనఃపూర్వకంగా బురద పూసుకుంటున్న కుర్రాడి ఆటని ఆనందంగా గమనిస్తున్నట్టు నన్ను చూస్తోంది.

ఆమె చూపులో వింటున్న శ్రద్ధకాక, చూస్తున్న ఆసక్తి తెలుస్తోంది. నేను చెపుతున్న విషయం మీద ఆమె శ్రద్ధలేదని అర్ధమయి అంతలోనే ఆగిపోయాను.

ఇద్దరం ఒకరినొకరు గమనిస్తూ కొన్ని క్షణాలు నిలిచిపోయాం. చెనక్కాయ వంటకాలు అటకెక్కిపోయాయి. తర్వాత ఏం జరిగేది? ఏమో?

తలుపు చప్పుడయింది. ఇద్దరం తుళ్ళిపడ్డాం. వెళ్ళి గొళ్ళెం తీశాను. టీటీయీ రహస్యం చెప్తున్నట్టు అన్నాడు: "పెద్ద స్టేషన్ వస్తోంది. మీరు బయట ఉంటే మంచిది" ఈ మాటని రహస్యంగా చెప్పనక్కరలేదు. కాని అతనిమాట ఆర్డరులాగా లేదు. సూచనలాగా ఉంది. పోలీసు దొంగతనాన్ని ప్రోత్సహించినట్టు ఉంది.

అవకాశం, మద్దతు, ఇటు పక్క పూర్తి సహకారం శరీరం క్రమంగా వేడెక్కుతోంది. అయినా బయటకి వచ్చాను. తీరా అది రైలు ఆగే ఊరుకాదు. గుడిమెట్ట. ఏదో క్రాసింగు ఉందట. రైలు దిగి అటూ యిటూ దిక్కుతోచనట్టు నడిచాను. కిటికీలోంచి పాప చూస్తోంది. అక్కరలేకపోయినా, అలవాటు లేకపోయినా సిగరెట్టుకొని కాల్చాను. పొగకి గుక్కతిరగక ఉక్కిరిబిక్కిరి కావడం పాప గమనించింది. కోరిక తీర్చుకోవడం తెలీని వ్యక్తిని చూసి ఆటపట్టించినట్టు నవ్వుతోంది. మేమిద్దరం ఒకరినొకరు చూసుకుంటూండడం టీటీయీకి తెలుస్తోంది. భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు.

"ఓ ఫార్టీ ఉందా?" అన్నాడు. అప్పు అడిగినట్టు కాదు. అదేదో తన హక్కులాగా అడిగాడు. ఏమిటా హక్కు? స్లీపరు కంపార్టుమెంటులో ఆడవాళ్ళ పెట్టెకు లోపలి గడియ ఖరీదు.

ఇవ్వనన్నాను. గమనించాలి. లేదనలేదు. మా దగ్గరతనాన్ని గుర్తించినందుకు ఆనాడు అతను ఏర్పరచుకున్న రుసుమది. మరొకరెవరయినా సుళువుగా ఇచ్చేవారేమో. ఇది 42 ఏళ్ళ కిందటి నలభై రూపాయలు. నిజానికి అంత డబ్బు ఆనాడు నా దగ్గర లేదు. ఉంచుకునే అవసరమూ లేదు.

అతను ఆశ్చర్యపోయాడు. నిష్కర్షగా చెప్పిన నా ధోరణికి షాక్ అయాడు. దూరంగా జరిగిపోయాడు. ఒక అపశృతిని సమర్ధించడానికి రుసుము చెల్లించాలనే యావలేని రోజులవి. ప్రతీ సౌకర్యానికి విలువకట్టి రాబట్టుకునే ఉద్యోగం అతనిది. ఇద్దరికీ ఆ క్షణంలో పొంతన కుదరలేదు. కానీ అందువల్ల జరిగిన నష్టాన్ని చాలాకాలం మరిచిపోలేకపోయాను.

రైలు కదిలింది. ఈసారి స్వేచ్ఛగా పాప పెట్టెలోకి వెళ్ళలేకపోయాను. కారణం - టీటీయీ ఈ కంపార్టుమెంటులోనే ఉండడం, అతని కోరికని కాదన్న నిర్మొహమాటం నాకు ఆ క్షణంలో బంధువయింది. మించిపోయింది లేదు. అయితే ఇవ్వాలన్నా అంత డబ్బు నా దగ్గరలేదు. మునుమాక దాటాక మెల్లగా కంపార్టుమెంటు దాటాడు పక్క పెట్టెలోకి. అంతే. వెంటనే పాప దగ్గరికి దూకాను. నా కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టు కూర్చుని ఉంది. 'ఎందుకింత ఆలశ్యం?' అన్నట్టు చూసింది.

దొంగలకి దొంగ భాష అర్ధమవుతుంది. లేదా ఆర్తులకి ఎదుటి వ్యక్తి ఆర్తి గుర్తు తెలుస్తుంది. "టీటీయీ" అన్నాను క్లుప్తంగా.

ఈసారి మరీ దగ్గరగా కూర్చున్నాను. ఎలా కలిసింది ఈ చొరవ? లాజిక్ లేదు. గుంతకల్లు నుంచి సంఘటనలన్నీ అలా తోసుకొచ్చాయి.

ఈసారి ప్రయత్నం లేదు పాపని నా కౌగిట్లోకి తీసుకున్నాను. నా హక్కులాగ. రైలువేగానికి పాత కంపార్టుమెంటు మమ్మల్ని ఉయ్యాల ఊగిస్తోంది. పాప క్రమంగా నన్ను అల్లుకుంటోంది. అలా ఎంతసేపు? అప్పటికి నేను మరిచిపోయిన విషయం ఏమిటంటే ఈ ఆడవాళ్ళ పెట్టె తలుపు గొళ్ళెం వేయలేదు. న్యాయంగా ఎవరయినా తలుపు తోసుకు లోపలికి రావచ్చు. వచ్చే ప్రయత్నం జరిగింది. కానీ రాలేదు. ఎవరు? టీటీయీ.

పక్కపెట్టెలోంచి ఒక ముసలావిడని వెంటబెట్టుకు వచ్చాడు. మేమిద్దరం తుళ్ళిపడ్డాం. మా యిద్దరి వేపూ చూడకుండా కార్య దక్షతతో నిమగ్నమైన ఉద్యోగిలాగా చార్టుని చూసుకుంటూ "ఈ క్రింది బెర్తులో పడుకోండి" అన్నాడు.

"రాత్రంతా నేలమీద దొర్లాలేమోనని బెంగెట్టుకున్నాను. నెత్తిన పాలుపోశావు కొడుకా" అంది ముసలావిడ.

అంటే రిజర్వేషన్ చేయించుకున్న పాసింజరుకాదు. పూనుకుని, వెతికి పట్టుకుని తీసుకొచ్చిన శాల్తీ ఈ పాసింజరు.

"మీలాంటి వాళ్ళకి సేవచేస్తే పుణ్యం మామ్మగారూ. పడుకోండి" అని తలుపుదాకా వెళ్ళి "నాకేం ఇవ్వనక్కరలేదు" అన్నాడు నన్ను చూస్తూ.

కావాలని, కసిగా చేసిన పని అని అర్థమవుతోంది. నన్ను చూసి "ఆవిడకి తోడున్నారు. మీరు మీ బెర్తుకి వెళ్ళి కూర్చోవచ్చు" అనేసి తలుపు దగ్గరికి లాగేసి మాయమయాడు.

ఇక అక్కడ కూర్చున్నా ఒరిగేదేమీ లేదు - కబుర్లు చెప్పుకోవడం తప్ప. అయినా మమ్మల్ని మాట్లాడనివ్వలేదు ముసిలావిడ. "నీకేమవుతుంది ఈ బొట్టి?" అంది. ఏమీ కాదన్నాను.

"అయితే నువ్విక్కడ కూర్చోవడం తప్పుకదా?"

కొందరికి లేని చొరవ ఉంటుంది. ఎక్కువగా తమిళులకి అది జన్మహక్కు. రోడ్డుమీద సైకిలు మీద వెళ్తున్నవాడు పార్కులో పువ్వులు కోస్తూంటే గుర్రుగా చూస్తాడు సైకిలు ఆపి. Righteous monitering మంచి జబ్బే. అది జాతికంతా ఉంటే వ్యవస్థ సంస్కారం. కొందరికే ఉంటే అది వ్యక్తి వికారంగా సరిపెట్టుకుంటాం.

లేచాను. చినపాపకూడా నిరుత్సాహపడినట్టు తెలుస్తోంది. అయినా చేసేదేమీలేదు. వెళ్తున్న నన్ను చూసి "గంటలో రా. భోజనం చేద్దాం" అంది. ఇది అతి చిన్న సౌకర్యం.

కాలుకాలిన పిల్లిలాగా కంపార్టుమెంటు అంతా తిరిగాను. అప్పటికి నా జేబులో నలభై రూపాయలు ఉంటే వెదికి పట్టుకుని టీటీయీకి సమర్పించేవాడిని. అది నా శక్తికి మించిన పైకం అప్పటికి. బెర్తు మీద కూర్చున్నాను. శరీరం అలసిపోయినప్పుడూ, మనస్సు అలసిపోయినప్పుడూ ఓ ఆటవిడుపు ఉంది - నిద్ర. నాకు తెలియకుండానే నిద్రపట్టేసింది. ఉన్నట్టుండి ఎవరో భుజం మీద చెయ్యివేస్తే తుళ్ళిపడి లేచాను. చీకటి పడింది. చేతిలో భోజనం పాకెట్‌తో వచ్చి నా పక్కన కూర్చుంది. అప్పటికి కంపార్టుమెంటులో ఉన్న నలుగుతూ నిద్రపోతున్నారు. నా పక్కన కూర్చుంది.

'నువ్వొస్తావేమోనని ఎదురు చూశాను' అంటూ.

"ఆ ముసలి దెయ్యం?"

"ఇంకా పడుకోలేదు. 'నాకేం భయంలేదు. హాయిగా పడుకో' మంటోంది. తనకి రాత్రుళ్ళు నిద్ర సరిగా పట్టదట."

నిరుత్సాహం గుండెలకి ఎగదన్నింది. ఆమె స్వయంగా పాకెట్‌లోంచి అన్నం నోటికి అందించింది. ఆకలి లేదు. అయినా నోరు తెరిచాను.

నా కళ్ళల్లో నిరుత్సాహం ఆమెకి అర్థమవుతోంది. ఆ క్షణంలో అర్థం చేసుకున్న అమ్మ అయింది. లేచి వెళ్తున్న ఆమె చీర పట్టుకుని ఆపాను. వెనక్కి తిరిగి ఎంగిలి పెదాలను ముద్దు పెట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అంతే ఆ రాత్రి కథ.

గుంటూరు రైల్వే స్టేషన్లో తుళ్ళిపడి లేచాను. అప్పటికే రైలు ఆగి చాలా సేపయినట్టుంది. హడావుడిగా కంపార్టుమెంటు దిగాను. ఎక్కడ చినపాప? చుట్టూ తప్పిపోయిన పసివాడిలాగా కళ్ళు వెదికాయి. అప్పుడు కనిపించింది ఎదుటి ప్లాట్‌ఫారం మీద నాదృష్టిని పడడానికి ఎదురుచూస్తోంది. నేను చూడగానే చెయ్యి ఊపింది.

స్టేషన్లో నన్ను లేపలేదేం? వెళ్తున్నట్టు చెప్పలేదేం? ఇంత సులువా విడిపోవడం? అటుపక్క ప్లాట్‌ఫారం మీద డూప్లికేట్ రైలు ఉంది. నాలుగడుగులు వేశాక జనం మధ్య కలిసిపోయింది చినపాప. మరి కనిపించలేదు.

(ఈ తర్వాత ఈ కథకి నాలుగు ముగింపులున్నాయి. పాఠకుడు నాలుగూ చదవొచ్చు. కథగా మనస్సులో మిగలాలంటే ఒకటి చాలు. కానీ అన్నీ చదవాలంటే ఈ వరసలోనే చదివితే బాగుంటుంది)

1. మెలోడ్రామా

2. డ్రామా

3. వాస్తవం

4. అది వాస్తవం.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Click here to share your comments on this story